

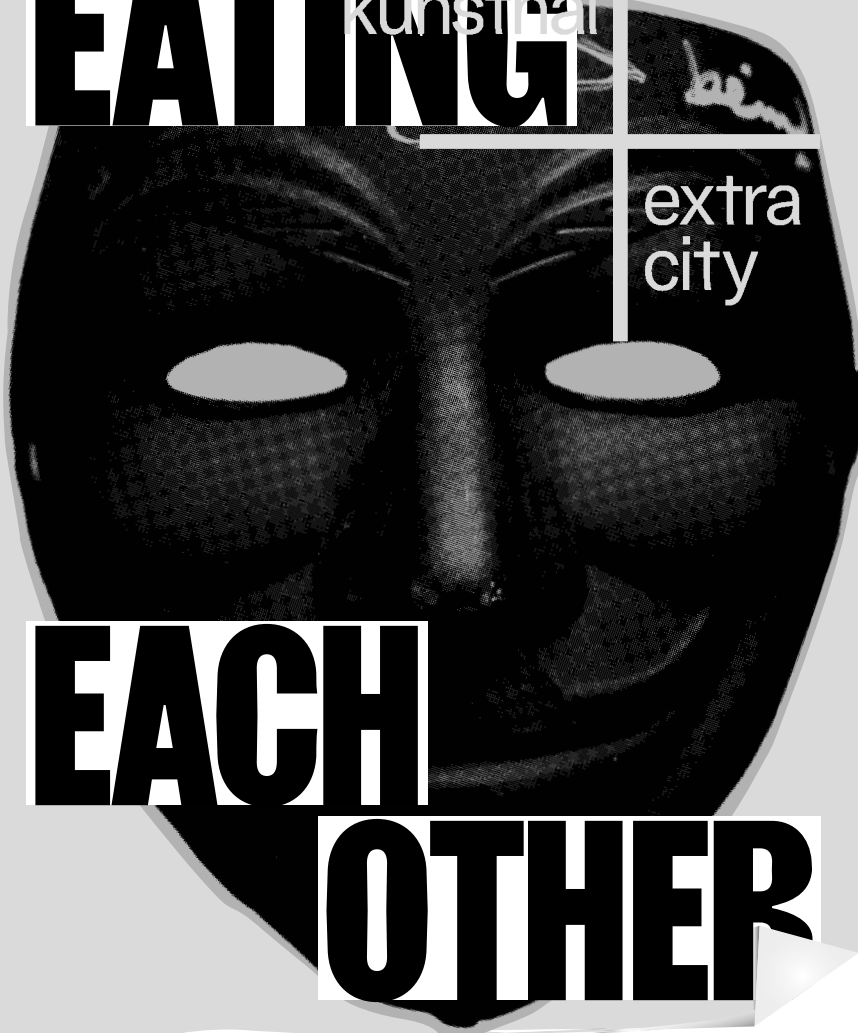
EATING

kunsthal

extra
city

EACH

OTHER

“Culturele appropriatie – gedefinieerd als het gebruik van symbolen, artefacten, genres, rituelen of technologieën van een cultuur door leden van een andere cultuur – kan in vier categorieën worden ondergebracht: uitwisseling, dominantie, uitbuiting en transculturatie.”

Prof. dr. Richard A. Rogers

Nieuwe media en digitale cultuur, Universiteit van Amsterdam

'Eating Each Other' 24.03 – 01.07.2018
Over de dynamiek van re-appropriatie

Groepstentoonstelling en publiek programma met bijdragen van Linah Dalifa, Pieterjan Ginckels, Hamza Halloubi, Ermias Kifleyesus, Jaha Koo, Mashid Mohadjerin, Radouan Mriziga, Ogutu Muraya, Amanda Piña, Aneta Rostkowska & Jakub Woynarowski, Myriam Van Imschoot, Arkadi Zaides, Oliver Zahn & Julian Warner

Samengesteld door Michiel Vandavelde

Vele West-Europese steden zijn een lappendeken van minderheden geworden. In 2018 zal Antwerpen voor het eerst zelfs meer inwoners met een migratieachtergrond tellen dan autochtone Belgen. Zo wordt het een "majority-minority city", waar de meerderheid uit een brede waaier van minderheden bestaat. Een duidelijke etnische, religieuze en culturele homogeniteit binnen de stad valt daarmee weg.

Tegen deze achtergrond is het van belang het begrip "burgerschap" te herbekijken. "Burgerschap" roept associaties op met waarden als democratie, rechten en vrijheid van meningsuiting en geloof. Deze waarden worden vaak gezien als de uitkomst van een lange traditie binnen het westerse Euro-Amerikaanse denken. In deze postkoloniale tijden, waarin de westerse samenlevingen bovendien steeds diverser worden, is het echter niet meer legitiem om "burgerschap" uitsluitend vanuit een westers perspectief te benaderen.

Van nieuwkomers bijvoorbeeld wordt verwacht dat ze het “verlichte denken” en de liberale, westerse waarden, zoals openheid en vrijheid, accepteren om een echte burger te worden van het ontvangende land. “Openheid” en “vrijheid” hebben echter een beperkte reikwijdte: ze betreffen doorgaans alleen diegenen die de westerse normen naleven. Andersdenkenden worden vaak “opgegeten” door de liberale ideologie of afgewezen en gemarginaliseerd.

De tentoonstelling en het publieke programma ‘Eating Each Other’ focust op de strategie van de re-appropriatie, het opnieuw toe-eigenen. Het project is geïnspireerd op het ‘Kannibalistische Manifest’ (‘Manifesto Antropófago’) dat de Braziliaanse dichter en theoreticus Oswald de Andrade schreef in 1928. In deze poëtische tekst stelt de Andrade voor om een overheersende cultuur te “kannibalisieren”, door ze op te eten, te verteren en opnieuw uit te scheiden in een geheel nieuwe vorm.

Het opnieuw toe-eigenen stelt mensen in staat een ruimte te creëren die ze herkennen als van henzelf. Nieuwe denk- en gedragspatronen worden vermengd met eigen kennis, gebruiken en rituelen. Zo kan machteloosheid ten opzichte van dominerende structuren potentieel worden opgeheven: de mogelijkheid wordt gecreëerd om ze op te nemen, toe te eigenen en te veranderen.

Processen van opnieuw toe-eigenen onthullen tegelijkertijd een interessante dynamiek van macht. Ze zijn zowel een instrument van de overheersing, als een middel om zich tegen die overheersing te verzetten. Het is deze dynamiek die ‘Eating Each Other’ wil weergeven. De presentatie van het “kannibalistische” proces gebeurt via

kunstwerken die zelf een voorstel voor re-appropriatie zijn, maar ook via vormen van re-appropriatie tussen verschillende werken onderling.

De vraag blijft daarbij steeds: wie eet en wie wordt er gegeten?

Michiel Vandevelde

↳ DEZE BROCHURE VOLGT HET PARCOUR VAN DE TENTOONSTELLING.
DE NUMMERS BIJ DE KUNSTENAARS OP DE VOLGENDE PAGINA'S,
VIND JE OOK TERUG OP DE LABELS IN DE TENTOONSTELLING.

1. Pieterjan Ginckels

'NO PEAKS', (2018)

Kunnen zwijgende voorwerpen ons iets vertellen over wat menselijk is? Kunnen zij ons vanuit hun stille toestand iets leren over een cultuur?

Een Lamborghini, NO BULL Energy Drinks, een catalogus van zonnepanelen, een trampoline en een basketring: net als in eerder werk eigent Pieterjan Ginckels zich westerse cultuurobjecten toe. De voorwerpen zijn geen exacte kopie, maar een verbasterde versie, op een doe-het-zelf-achtige manier samengesteld uit eenvoudige materialen zoals hout, plastic en karton. Ze werden door de kunstenaar gestript tot een naakte, "domme" toestand, waardoor hun waarde en oorspronkelijke betekenis transformeren.

Door de objecten te plaatsen binnen de coole, kritische afstandelijkheid van een tentoonstellingscontext, verworden ze tot "minimal art" en krijgen ze een geheel nieuwe culturele en financiële waarde. In 'NO PEAKS' wordt het neoliberalisme gefileerd: winst streeft naar winst streeft naar winst, totdat het grotesk wordt.

Ginckels gedraagt zich als een archeoloog van de Euro-Amerikaanse wereld in de 21ste eeuw. Hij speelt met de over-identificatie met bepaalde westerse gebruiken en symbolen, en toont daarmee de limieten van "onze beschaving" aan. In die zin doet 'NO PEAKS' dienst als contrapunt voor de andere werken in de tentoonstelling.

Pieterjan Ginckels, 'SOLAR SAFARI', (2017)

Het werk van Pieterjan Ginckels (geboren in 1982 in Tienen - woont en werkt in Brussel en Oostende) maakt deel uit van de permanente collecties van Mu.ZEE Oostende, Museum Voorlinden (Den Haag) en ING Belgium, en was onder meer te zien in ANDOR (Londen), BOZAR (Brussel), The Graham Foundation (Chicago), Onomatopee (Eindhoven), Beaufort Triënnale, Bucharest Biennale en NAK (Aken). In 2011 sleepte Ginckels de Prijs van het Paleis voor Schone Kunsten in de wacht tijdens de Young Belgian Art Prize. Zijn kunstenaarsboek 'SOLAR SAFARI' (Art Paper Editions) wordt tijdens 'Eating Each Other' in Kunsthall Extra City gelanceerd.

Gerealiseerd met de steun van Kunsthall Extra City.
Met dank aan NO BULL PREMIUM TAURINE, Twits, KU Leuven
Faculteit Architectuur.

2. Arkadi Zaides samen met Yuval Tebol en Daniel Landau

'INFINI#1', (2016)

Hoe 'open' zijn we in het Westen, als we onze fysieke grenzen steeds verder sluiten? Het werk van choreograaf en kunstenaar Arkadi Zaides toont ons deze paradox van het westerse liberalisme.

Getoond in dezelfde ruimte en in contrast met Pieterjan Ginckels' installatie, toont het videowerk 'INFINI#1' de geografische context en de grenzen van de tentoonstelling. Yuval Tebol, Daniel Landau en Arkadi Zaides documenteerden een stuk van een Europese grens, namelijk de kustlijn van de regio Mantamados op het Griekse eiland Lesbos, het dichtste punt bij Turkije. In 2016 kwamen via hier elke dag ongeveer 1 500 migranten Europa binnen.

Net als in ander recent choreografisch en beeldend werk van Zaides – zoals 'TALOS', dat tijdens

Arkadi Zaides, 'INFINI#1', (2016), foto Yuval Tebol

het Performance Weekend wordt gepresenteerd in Kunsthal Extra City – onderzoekt de video ‘INFINI#1’ de toenemende digitalisering van grenscontroles. Het beeld van de kustlijn (gefotografeerd door Tebol) wordt door middel van digitale effecten grondig getransformeerd (door Landau): fragmenten worden uitgesneden, geïsoleerd en ingelijst. De heuvels worden afgedekt door een zwart vlak en afgeboord met een gele stip-pellijn. Ook de zee, de lucht en de rubberboten worden uitvoerig bewerkt. Dit alles gebeurt op een stille, afstandelijke manier: alsof de drama’s die zich afspe-len aan de kustlijn niet meer zijn dan een probleem dat met digitale technologie kan worden opgelost.

Arkadi Zaides (geboren in 1979, Belarus – woon en werkt in Brussel en Lyon) woonde in Israël van 1990 tot 2015. Hij ontving zijn master in choreografie aan de Amsterdamse Theaterschool. In 2014 startte hij een solo-carrière. Zijn werk bevindt zich op de kruising van het choreografische en het politieke en werd getoond op verschillende plaatsen en festivals wereldwijd.

Yuval Tebol (geboren in 1971 in Jaffa, Israël) is een bekend fotograaf en academicus. Het afgelopen decennium werkte hij aan zijn ‘Land Research’ – een thematisch en wijdverspreid visueel onderzoek van het landschap van Israël en de Westelijke Jordaanoever.

Daniel Landau is een media-kunstenaar en onderzoeker. Hij studeerde computermuziek aan het Koninklijk Conservatorium in Nederland. Zijn werk balanceert op de snijlijn tussen kunst, technologie en wetenschap. Momenteel is hij Senior Research Fellow aan het Interdisciplinary Centre, Herzliya.

Eerder gepresenteerd als onderdeel van ‘INFINI’, een project van Decoratelier Jozef Wouters in de KVS, Brussel.

PERFORMANCE WEEKEND, 20.04, 19:00, Arkadi Zaides, ‘TALOS’

3. Mashid Mohadjerin

‘Protest painted Black’, (2013)

‘Golden Dictator’, (2013)

Hoe verandert de betekenis van eenzelfde voorwerp als het door iemand anders wordt toegeëigend?

Van 2013 tot 2016 voerde Mashid Mohadjerin een artistiek onderzoek naar de rol van vrouwelijke activisten in het Midden-Oosten. Ze fotografeerde onder andere voorwerpen die op straat werden gevonden na de protesten tijdens de Arabische Lente van 2011 tot 2014.

Aan de uiteinden van de tentoonstellingsruimte worden twee foto's van plastieken maskers als tegenpolen van elkaar gepresenteerd. Het eerste masker is een zwart geschilderd Anonymous-masker, vooral bekend als symbool van het internationale, activistische hacking-collectief Anonymous. Het verhaal erachter is van westerse oorsprong: het is een gesticuleerde afbeelding van Guy Fawkes, bekend om zijn rol in een samenzwering om in 1605 de protestantse Engelse koning te vermoorden en het parlement op te blazen. Nadat het Guy Fawkes-masker werd gebruikt in de stripreeks (1982) en later de film ‘V for Vendetta’ (2005) wordt het nu wereldwijd ingezet door protestgroepen. Tijdens de Arabische Lente duikt het masker ook in een niet-westerse context op, maar deze keer zwart geschilderd en met een Arabische inscriptie tegen de Moslimbroederschap. Tegenover het masker van de activisten hangt een gouden masker, een

Mashid Mohadjerin, 'Protest painted Black', (2013),
courtesy de kunstenaar

afbeelding van president al-Sisi (tijdens de protesten nog generaal van het leger, maar sinds 2014 president van Egypte).

De combinatie van beide maskers onthult een intrigerend gebruik van propagandamateriaal door twee tegengestelde kampen. De scheidingslijn tussen wie wat toe-eigent wordt hier heel dun.

Mashid Mohadjerin (geboren in 1976, Teheran, Iran - woont en werkt in Antwerpen) is fotograaf en beeldend kunstenaar. Ze behaalde haar master aan de Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen (KASK) in 2002. Ze ontving verschillende prijzen, waaronder die van World Press Photo in de categorie Contemporary Issues. Haar werk werd internationaal getoond en gepubliceerd in onder andere The New York Times, The Wall Street Journal, Le Monde, de Standaard Magazine, De Volkskrant, BBC online, Artsen Zonder Grenzen, Oxfam en Amnesty Journal. Haar boek 'Lipstick & Gas Masks' is onderdeel van een artistiek research project aan het KASK Antwerpen.

Met dank aan KASK Antwerpen.

4. Ermias Kifleyesus

'Big country eats small countries', (2009)

'SEWN 1', 'SEWN 2', 'SEWN 3', 'SWEN 4', (2018)

Hoe kan je via re-appropriatie een onzichtbare geschiedenis blootleggen?

Vanuit zijn Ethiopische achtergrond staat Ermias Kifleyesus kritisch tegenover de hegemonie van de westerse geschiedschrijving. De Afrikaanse geschiedenis zoals die in het Westen bekend is, zit namelijk vol hiaten en verborgen verhalen. De donkere kant van de kolonisering, grondstoffenroof en onderdrukking, krijgt er nauwelijks een plaats in.

In zijn recente werk brengt Kifleyesus de verschillende lagen van een schilderij aan het licht. Op bestaande schilderijen (gevonden op straat, geschonken door vrienden of amateurschilders, of door hemzelf geschilderd) past hij een kleeftechniek toe, waarbij de voorkant van het oorspronkelijke schilderij omgekeerd op een nieuw canvas wordt overgebracht waardoor de achterkant zichtbaar wordt. Op dit nieuwe schilderij voert Kifleyesus een reeks bewerkingen uit. In de serie 'SEWN' die hier te zien is, kerft hij telkens weer de wereldkaart in de ontblote lagen. Deze handeling weerspiegelt het verlangen van de kunstenaar om na te denken over de "achterkant" van de geschiedenis die de groei en het succes van de westerse wereld mee mogelijk maakte.

Ermias Kifleyesus, 'Big country eats small countries',
(2009), courtesy de kunstenaar en Gallery Kusseneers

Kifleyesus presenteert daarnaast een participatieve installatie, bestaande uit een reeks meetlatten. Op één ervan schreef de kunstenaar 'Big country eats small countries', meteen ook de titel van het werk. De bezoeker wordt uitgenodigd om zich een lat toe te eigenen en zelf een boodschap na te laten voor de volgende bezoekers. Zo reflecteert Kifleyesus over schaal- en machtsverhoudingen, en over de reikwijdte van een gedachte.

Ermias Kifleyesus (geboren in 1974 in Addis Ababa, Ethiopië - woont en werkt in Brussel) studeerde aan de Addis Ababa Fine Art School en kwam twintig jaar geleden naar België. Hij behaalde een master aan de City and Guild of London Art School en is HISK Laureaat (2009). Zowel lokaal als internationaal nam hij deel aan groepstentoonstellingen. In 2018 stelt Kifleyesus tentoon tijdens de Dakar Biennale (Senegal). Daarnaast heeft hij in 2018 een solotentoonstelling in Kusseneers (Brussel).

5. Myriam Van Imschoot

‘Le Cadeau’, (2018)

Hoe leeft een vocale traditie door in tijden van migratie en veranderende contexten?

‘Le Cadeau’ is een nieuwe episode in een serie portretten die Myriam Van Imschoot maakt van mensen die hun stem breken op de grens van hoge en lage registers, kwetsbaarheid en virtuositeit. Na eerder afleveringen te hebben gemaakt van en met jodelaars, staat in ‘Le Cadeau’ de “youyou” (in het Frans) of “zaghareet” (in het Arabisch) centraal, een scherp stemgeluid waarmee vrouwen vreugde en andere intense emoties uitdrukken in Noord-Afrika, het Midden-Oosten, Sub-Sahara-Afrika en Baskenland. Tegenwoordig duikt de schreeuw ook steeds meer op in westerse contexten. Hij wordt daar onderdeel van de diversificatie van geluiden die weerklinken in publieke en private ruimten.

De installatie bestaat uit een video in de cinema van Kunsthal Extra City, en een visuele introductie aan de ingang ervan. We zien vier intieme portretten van vrouwen die hun band met de “youyou” verklaren. Daarnaast toont de video een collectieve actie van een groep vrouwen die de daken van Brussel bezetten en met hun stem luidkeels de stad bezweren.

Myriam Van Imschoot, 'Le Cadeau', (2018), courtesy de kunstenaar

Myriam Van Imschoot (geboren in 1969 te Gent - woont en werkt in Brussel) is performancekunstenaar, actief in het theater en de publieke ruimte. Ze werkt vooral met de stem als drager voor performances. Sinds 2015 loopt de reeks rond de "youyou", waarbij ze met interculturele groepen in Brussel, Oostende, Grenoble en Jaffa voorstellingen maakt(e). Reeds tien jaar bouwt ze daarnaast aan een video-oeuvre met kortfilms en portretten die de thema's uit het performance-werk opnemen. Haar werk werd onder meer getoond in HAU (Berlijn), Filmfestival Experimenta India (Bengalore), Kaaitheater (Brussel), Spectacle Cinema (New York) en De Brakke Grond (Amsterdam).

Gerealiseerd met de steun van Kunsthal Extra City.

6. Radouan Mriziga

'O.extracity', (2018)

Kan een (bewegend) lichaam zich een fysieke architecturale ruimte toe-eigenen? Gedurende drie maanden gaat choreograaf en danser Radouan Mriziga de uitdaging aan met de tentoonstellingsruimte van Kunsthall Extra City.

Mriziga's performances onderzoeken de relatie tussen dans, architectuur en sculptuur. Ze focussen op het menselijk lichaam als maker van zijn omgeving. Tijdens de loop van de tentoonstelling 'Eating Each Other' ontwikkelt Mriziga een choreografische werk waarin hij zich één van de ruimten van Kunsthall Extra City toe-eigent. Die ruimte transformeert hij langzaam tot een contingente omgeving binnen de grotere context van een instelling. Hoe kan een plek worden gebouwd die zich positioneert tussen atelier, tentoonstellingsruimte en theater?

Mriziga en zijn artistieke medewerker Maïte Jeannolin zullen op onaangekondigde momenten in Kunsthall Extra City aan het werk zijn. Op enkele vaste dagen zal Mriziga een performatieve presentatie geven die het publiek kan bijwonen.

PRESENTATIES 24.03, 14.04, 19.05, 02.06, 16.06, van 17:00 tot 18:00

Radouan Mriziga, '0.extracity', (2018), courtesy de kunstenaar

Radouan Mriziga (geboren in 1985 in Marokko - woont en werkt in Brussel) is choreograaf en danser. Hij studeerde dans in Marokko, Tunesië en Frankrijk en aan PARTS in Brussel. Al gauw focuste hij op zijn eigen werk en creëerde hij zijn eerste solo, '55' (2014), gevolgd door het groepswerk '3600' (2016), het groepswerk '7' (2017) en het pedagogische werk '8' (2017). Zijn werk reisde langs grote festivals en theaters wereldwijd. Mriziga is kunstenaar in residentie in het Moussem Nomadic Arts Centre en in het Kaaitheater, Brussel (2017-2021).

Gerealiseerd met de steun van Kunsthall Extra City.

7. Linah Dalifa

'Claiming territory', (2018)

Wat als een herkenbaar representatief symbool wordt toegeëigend voor een ander doel?

Met een serie vlaggen, zowel aanwezig in de tentoonstelling als op verschillende plaatsen in Antwerpen, claimt de Libanese kunstenaar Linah Dalifa een (publieke) ruimte voor politieke en filosofische statements. Terwijl vlaggen meestal worden ingezet om een duidelijke identiteit te vertegenwoordigen – hetzij van een natie, hetzij van een bedrijf – worden ze in dit werk toegeëigend als middel om een gedachtegoed te verspreiden.

De bezoeker wordt uitgenodigd om de vlaggen open te houden om zo de teksten te kunnen lezen. De uitspraken op de vlaggen zijn van uiteenlopende oorsprong; ze komen onder andere uit het 'Manifesto Antropófago' (1928) van Oswald de Andrade, uit het boek 'Orientalism' (1978) van Edward Said en uit 'Preliminary notes for a BLACK MANIFESTO' (1975-76) van Rasheed Araeen. De statements hebben allemaal een duidelijk anti-koloniale en anti-racistische insteek – behalve één, dat in deze context ironisch is. Met de typografie en het kleurgebruik (van witte vlaggen, over grijze tinten, naar zwarte vlaggen) speelt de kunstenaar met verschillende culturele codes.

Met de vlaggen, als symbool van territoriumafbakening, wordt hier een ruimte opgeëist voor niet-eurocentrisch denken.

Linah Dalifa (geboren in 1989, Sidon, Libanon - woont en werkt in Beirut, Libanon) studeerde filosofie en kunstgeschiedenis. Ondertussen ontwikkelde ze een praktijk als beeldend kunstenaar. In haar werk is Dalifa geïnteresseerd in vragen rond territorialiteit en rationalisme tegenover fenomenologie. Naast tijdelijke, niet geautoriseerde installaties in de publieke ruimte, ontwikkelde ze een reeks vlaggen die wereldwijd verspreid worden, voornamelijk in niet-artistieke contexten.

Gerealiseerd met de steun van Kunsthal Extra City.

Linah Dalifa, 'Claiming territory', (2018), courtesy de kunstenaar

8. Hamza Halloubi

'Late', (2015)

Hoe zet men stereotiepe beeldvorming in als wapen om een andere cultuur te koloniseren en toe te eigenen?

In de poëtisch-melancholische video-installatie 'Late' reconstrueert Hamza Halloubi de laatste levensfase van de Palestijns-Amerikaanse intellectueel Edward Said (1935-2003). Said was een voorvechter van de Palestijnse zaak en vooral bekend om zijn kritiek op de westerse perceptie van het Oosten, die tot uiting komt in zijn spraakmakende boek 'Orientalism' uit 1978.

In een autobiografisch essay 'Between Worlds' (1998) verwijst Said naar een ongepubliceerde brief aan zijn moeder. In een vergeefse zoektocht naar die brief, bezoekt kunstenaar Halloubi de weduwe van de schrijver. In haar appartement in New York botst hij op een opmerkelijke foto van Suids linkerhand. Deze foto neemt hij als vertrekpunt voor een deels fictief, deels documentair portret van Said. Gesprekken met de weduwe gaan samen met filmische interieurshots van een vervallen operagebouw (muziek van Wagner begeleidde Said op zijn sterfbed).

Op het einde van zijn leven, ziek en in het volle besef van zijn naderende dood, tegen de achtergrond van de nijpende politieke situatie na 9/11, reflecteert Said over "late stijl", over hoe kunstenaars in hun laatste levensfase werk maken vanuit een onverzettelijkheid, een pijnlijke krachtinspanning of onopgeloste tegenstellingen.

'Late' kan gezien worden als een soort toevoeging bij de tentoonstelling. Terwijl de relatie tussen Israël en Palestina steeds complexer wordt, en meer gelijkwaardigheid tussen Oost en West steeds moeilijker te bereiken lijkt, vertelt de film hoe Said toch hoop putte uit de ruïnes van deze tijd.

Hamza Halloubi (geboren in 1982 in Tanger, Marokko - woont en werkt in Brussel) studeerde aan het HISK (2012-14), nadat hij zijn Master in Visual Arts haalde aan ENSAV la Cambre, Brussel (2004-2010). Halloubi was resident aan de Rijksakademie in Amsterdam (2015-2017). Hij had o.a. solotentoonstellingen in Museum De Pont, Tilburg (2015), KIOSK, Gent (2014), c-o-m-p-o-s-i-t-e, Brussel (2014) en Galerie Rodolphe Janssen, Brussel (2012). Recent nam hij deel aan de groepstentoonstellingen 'In the Belly of the Whale', Witte de With, Rotterdam (2016) en 'From the Collection', S.M.A.K, Gent (2016).

Hamza Halloubi, 'Late', (2015), courtesy de kunstenaar

9. Mashid Mohadjerin

'Safety Goggles', (2014)

'Erased Martyrs', (2014)

Kunnen symbolen en voorwerpen via de voortdurende dynamiek van re-appropriatie de verhouding tussen machtelozen en machthebbenden (tijdelijk) omkeren?

Mashid Mohadjerin documenteerde van 2013 tot 2016 de Arabische Lente in Egypte. Ze fotografeerde mensen, straatbeelden en voorwerpen die achterbleven na de protesten. In de vitrines aan de voorzijde van Kunsthal Extra City presenteert ze twee foto's. De eerste foto toont een muur met afbeeldingen van martelaren geschilderd door activistische kunstenaars die de publieke ruimte opnieuw opeisen. In een klungelige poging van het regime om de martelaren van hun gezicht te ontdoen, werden de ogen weggevaagd met grove zwarte verfstreken. Deze visueel agressieve daad toont wie de echte macht in handen heeft. Deze foto wordt getoond naast een beeld van een veiligheidsbril. Deze bril werd tijdens anti-regime protesten door activisten gebruikt om hun ogen te beschermen tegen onder andere rubberen kogels – volgens geruchten richtte het leger die met opzet op de ogen van de demonstranten.

De ogen, in beide beelden het centrale motief, tonen ons de kwetsbaarheid van de activisten. Tegelijk leggen ze ook een dynamiek van machtsposities bloot – vooral het beeld van de beschermingsbril wijst op de zelf-

redzaamheid van mensen die tegenstand bieden aan machtsstructuren.

Mashid Mohadjerin (geboren in 1976, Teheran, Iran - woont en werkt in Antwerpen) is fotograaf en beeldend kunstenaar. Ze behaalde haar master aan de Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen (KASK) in 2002. Ze ontving verschillende prijzen, waaronder die van World Press Photo in de categorie Contemporary Issues. Haar werk werd internationaal getoond en gepubliceerd in onder andere The New York Times, The Wall Street Journal, Le Monde, de Standaard Magazine, De Volkskrant, BBC online, Artsen Zonder Grenzen, Oxfam en Amnesty Journal. Haar boek 'Lipstick & Gas Masks' is onderdeel van een artistiek research project aan het KASK Antwerpen.

Mashid Mohadjerin, 'Safety Goggles', (2014), courtesy de kunstenaar

'Breach!', (2018)

Wat gebeurt er met een tentoonstelling, samengesteld door een curator, wanneer die wordt toegeëigend door een andere curator?

Aneta Rostkowska en Jakub Woynarowski bedachten de term "gonzo curating" – het proces waarbij een fenomeen wordt toegeëigend door er een semi-fictief verhaal rond te bouwen. In hun rondleidingen, performatieve lezingen, radioprogramma's, workshops en onconventionele tentoonstellingen eigenen ze zich bestaande objecten, tentoonstellingen of instellingen toe. Halverwege de duurtijd van de tentoonstelling 'Eating Each Other', wordt een tweede tentoonstelling geopend die nieuwe kunstwerken en verhalen toevoegt aan de eerste. De titel van deze nieuwe tentoonstelling 'Breach!', komt uit het boek 'The City & The City' (2009) van China Miéville, waarin het verhaal wordt verteld van twee steden die dezelfde geografische ruimte innemen, maar die door de burgers als twee verschillende steden worden ervaren. Het negeren van deze scheiding – "breaching" genoemd (wat schenden of overtreden betekent) – wordt gezien als een zware misdaad.

"Gonzo" verwijst naar de term "gonzo journalism", een persoonlijk-kritische vorm van verslaggeving waarbij de journalist actief deel uitmaakt van het verhaal. Met "gonzo curating" onthullen Rostkowska en Woynarowski de subjectiviteit van de curator van een tentoonstelling: ze laten zien hoe zich, afhankelijk van het perspectief,

Aneta Rostkowska & Jakub Woynarowski, 'The pointless corner, or, the negative theology of the white cube', (2018), fotomontage door Jakub Woynarowski, (2018)

verschillende verhalen kunnen ontwikkelen rondom eenzelfde gegeven. Deze daad van re-appropriatie plaatst vraagtekens bij de manier waarop tentoonstellers en instellingen de realiteit vaak trachten te reduceren tot één thematiek.

Aneta Rostkowska (geboren in Szczecin, Polen - woont en werkt in Keulen) is een curator, researcher en schrijver. Ze studeerde filosofie, economie en kunstgeschiedenis in Krakau, Poznań, Heidelberg en Frankfurt am Main. In 2015 co-cureerde ze 'A Million Lines' als onderdeel van de XII Baltic Triennale. Ze werkt aan de Academy of the Arts of the World in Keulen.

Jakub Woynarowski (geboren in 1982 in Stalowa Wola, Polen - woont en werkt in Krakau) is beeldend kunstenaar en curator. Hij studeerde aan de Academie voor Schone Kunsten in Krakau en geeft daar nu les. Hij is de auteur van het artistieke concept voor het Poolse Paviljoen in de 14e Architectuurbiënnale in Venetië.

Rostkowska en Woynarowski organiseerden samen "gonzo curatorial projects" in De Appel Amsterdam, National Gallery in Praag en Academy of Arts of the World in Keulen.

Gerealiseerd met de steun van Kunsthall Extra City.
In samenwerking met CCA Wawel Castle.

RE-APPROPRIATIE VAN DE TENTOONSTELLING, vanaf 25.05 tot 01.07, door Aneta Rostkowska & Jakub Woynarowski

PERFORMATIEVE RONDLEIDING, 27.05, 14:00, door Aneta Rostkowska & Jakub Woynarowski, tijdens het Antwerp Art Weekend

CSW
CZAJKA
WAWELSKI

CAHIER #3: 'Eating Each Other'

Bij de tentoonstelling werd een audio-publicatie gereali-seerd, met bijdragen van Joachim Ben Yakoub, Karen Celis, Heleen Debeuckelaere en Dirk Geldof. Afgenomen en gemon-teerd door Rob Jacobs en Michiel Vandevelde. De Cahier is te beluisteren in de tentoonstelling, te koop aan de balie of gratis te downloaden op onze website.

Meer informatie →→→ www.extracity.org

STAF KUNSTHAL EXTRA CITY

algemeen directeur Adinda Van Geystelen
artistiek team (2017-2019)
Antonia Alampi, iLiana Fokianaki,
Michiel Vandevelde
communicatie en bemiddeling
Lotte De Voeght
assistentie en administratie
Joke Desmet
techniek en productie Gary Leddington en Caroline Van Eccelpoel
stagiaire Maria Dogahe

FREELANCE MEDEWERKERS

scenografie Kris Kimpe
realisatie scenografie Nick Dewilde
installatieteam Daan Gielis, Oscar Hugal, Tom Volkaert
vormgeving Jef Cuypers
website Studio RGB
gidsen Isabel Fredeus, Nina Hendrickx,
Pieter Jennes, Katrin Kamrau, Ilona Roesli, Isabel van Bos, Puck Vonk
onthaalmedewerkers Özge Akarsu,
Michela Dal Brollo, Vincent Hagnauer,
Ramon Pino Hernandez, Johann Kauth,
Gizem Koo, Flo Marnef, Attila Pinter,
Saar Van Hove, Ersi Varveri, Gijs Waterschoot

BROCHURE

teksten Michiel Vandevelde en
Lotte De Voeght
vormgeving Jef Cuypers

MET DANK AAN

De Raad van Bestuur en de Extra Stadsraad van Kunsthall Extra City.

De kunstenaars, galleries en bruikleen-gevers, de deelnemers van het publiek programma en de medewerkers van de 'Cahier #3'. Verder dank aan Antonia Alampi, Maria Dogahe, iLiana Fokianaki, Ward Heirwegh, Johann Kauth, Janine Meijer, Mark Rietveld, Tomas Uyttendaele, Caroline Van Eccelpoel

a Eikelstraat 29, 2600 Antwerpen
o wo-zo, 13:00-18:00
€ GRATIS
w extracity.org

Extra FIKA Café Annelies Wuyts,
Sofie Wuyts

 STAD ANTWERPEN

 Vlaanderen
verbeelding werkt

Beste bezoeker,

Welkom in Kunsthall Extra City.

Wij tonen kunst die doet nadenken over actuele thema's in de stad van vandaag, en willen nieuwe verbindingen stimuleren tussen hedendaagse kunst, kunstenaars, onderzoekers en stadsbewoners.

Daarom hechten we veel belang aan heldere communicatie over de tentoonstellingen, onder andere met deze brochure, maar ook bijvoorbeeld met gratis rondleidingen.

We werken er bovendien aan om in de toekomst zoveel mogelijk anderstalige video's en teksten in de tentoonstelling naar het Nederlands te vertalen.

Aarzel niet de onthaalmedewerker aan te spreken als je suggesties hebt of vragen bij bepaalde kunstwerken of teksten. Je kan ons ook steeds bereiken via info@extracity.org of +32 3 677 16 55.

Het team van Kunsthall Extra City

PUBLIEK PROGRAMMEMA 'Eating Each Other'

- 23.03 Opening met performances door NOBULL en Amanda Piña, en dj-sessie met Jan Matthé
- 24.03 Performance Radouan Mriziga
- 25.03 Rondleiding op zondag
- 08.04 Rondleiding op zondag
- 14.04 Performance Radouan Mriziga
- 20.04 PERFORMANCE WEEKEND met Arkadi Zaides en Ogutu Muraya
- 21.04 PERFORMANCE WEEKEND met Oliver Zahn & Julian Warner en Jaha Koo
- 22.04 Rondleiding op zondag
- 22.04 Workshop kinderen 5-10j (Young Citizens Programme)
- 06.05 Rondleiding op zondag (Made in Berchem)
- 19.05 Performance Radouan Mriziga
- 20.05 Rondleiding op zondag
- 20.05 Workshop kinderen 5-10j (Young Citizens Programme)
- 25.05 ANTWERP ART WEEKEND Re-appropriatie van de tentoonstelling door Aneta Rostkowska & Jakub Woynarowski
- 27.05 Performatieve rondleiding door Aneta Rostkowska & Jakub Woynarowski
- 27.05 Rondleiding op zondag
- 02.06 Performance Radouan Mriziga
- 03.06 Rondleiding op zondag
- 03.06 Workshop kinderen 5-10j (Young Citizens Programme)
- 16.06 Performance Radouan Mriziga
- 17.06 Rondleiding op zondag
- 01.07 Rondleiding op zondag
- 01.07 Workshop kinderen 5-10j (Young Citizens Programme)